

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru
ALERGUȘ Constantin
TOMA Nadejda

judecînd, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de inculpatul Larinin Alexandru și avocatul acestuia Ciuru Igor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Fălești din 22 septembrie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

LARININ Alexandru Oleg, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.08.2016 – 22.09.2016;

Instanța de apel: 13.10.2016 – 07.12.2016;

Instanța de recurs: 02.02.2017 – 04.04.2017.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Fălești din 22 septembrie 2016, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Larinin Al. a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani și 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de partea civilă Diaconu D. cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiunea comisă de Larinin Al. a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, Larinin Al. la data de 30 aprilie 2016, în timpul zilei, intenționat, pe ascuns, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în vila (casa) lui Diaconu D., care este amplasată pe teritoriul întovărășirii pomicole „La livada” din extravilanul s. Pîrlița, r-nul Fălești și din subsolul vilei a luat un șemineu confecționat din fontă, fost în folosință, cu prețul de 1000 lei, cauzându-i astfel părții vătămate Diaconu D. un prejudiciu material în mărimea indicată supra, care a fost reparat integral, șemineul fiind ridicat și transmis proprietarului.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în alt loc de depozitare*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpat, care a menționat că pedeapsa aplicată de prima instanță este prea aspră reieșind din faptul că a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și s-a căit sincer de cele comise. Totodată, a indicat că este de acord să restituie integral prejudiciul material cauzat prin infracțiune părții vătămate, solicitând rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

În ședința instanței de apel inculpatul și avocatul Ciuru Ig. au înaintat o cerere, prin care au solicitat aplicarea în privința lui Larinin Al. a Legii nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, pe temei că întrunește condițiile prevăzute de legea menționată, s-a împăcat cu partea vătămată, a reparat integral prejudiciul cauzat și se căiește de cele comise.

După care, părțile și-au retras cererea privind aplicarea amnistiei, din considerentul că, anterior, prin sentința Judecătoriei Bălți din 05.11.2008 în privința inculpatului Larinin Al. a fost deja aplicată amnistia.

Totodată, inculpatul și avocatul Ciuru Ig. în instanța de apel au solicitat încetarea procesului penal în privința lui Larinin Al. în legătură cu împăcarea părților, reieșind din faptul că partea vătămată Diaconu D., prin cerere, a solicitat încetarea procesului penal în privința inculpatului, indicînd că prejudiciul i-a fost restituit integral și nu are careva pretenții față de ultimul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2016, apelul inculpatului Larinin Al. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a menționat că, judecînd cauza prima instanță a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu au

fost apreciate din punct de vedere al coroborării lor, astfel corect s-a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Fapta infracțională săvârșită de inculpat a fost confirmată prin probele administrate, cărora prima instanță le-a dat o apreciere obiectivă, iar la baza sentinței just au fost puse probele scrise administrate pe caz și analizate de către instanța de fond.

Instanța de apel a mai indicat că, inculpatul și avocatul acestuia în ședința instanței de apel și-au retras cererea privind aplicarea amnistiei, respectiv instanța în această parte nu s-a expus.

Referitor la pedeapsă, care de fapt este partea contestată de către inculpat în apelul declarat, s-a apreciat că instanța de fond la stabilirea acesteia a ținut cont și s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei din art. 75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru fapta săvârșită, care corespunde normelor legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a acestuia.

De asemenea, s-a mai menționat că instanța de fond la stabilirea pedepsei a luat în considerație circumstanțele că Larinin Al. anterior a fost condamnat de mai multe ori pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, are antecedente penale nestinse, fiind eliberat la data de 14.05.2015 din locurile de detenție în legătură cu executarea integrală a pedepsei cu închisoarea, iar la data de 30.04.2016 din nou a comis o infracțiune cu intenție, astfel în acțiunile inculpatului fiind prezentă starea de recidivă, la locul de trai se caracterizează negativ, nu are loc permanent de muncă, totodată a depus cerere întocmită de el personal, prin care a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

La fel, instanța a menționat că nu poate fi admisă solicitarea inculpatului, susținută de avocatul Ciuru Ig. și de partea vătămată Diaconu D. privind încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, reieșind din următoarele considerente.

Art. 109 Cod penal stipulează că împăcarea este actul care înlătură răspunderea penală pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II-VI din Partea specială a Codului penal, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală.

Din conținutul art. 109 alin. (2) Cod penal reiese că împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

La fel, instanța de apel în acest sens a reținut și *Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr.56 „Cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și art. 276 Cod de procedură penală în cazurile împăcării părților”* potrivit căreia, prin reglementarea din art. 109 Cod penal a momentului pînă cînd poate avea loc împăcarea părților, se

consideră că legiuitorul a avut în vedere că momentul final este atunci când cauza se judecă de către prima instanță, când completul s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective. Acest înțeles al legii rezultă din construcția și plasamentul procedurilor ce le parcurge cauza penală pusă pe rol.

Prin urmare, pînă la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de alin.(1) art. 109 Cod penal, cu excepția celor prevăzute de alin.(1) art.276 Cod de procedură penală. Imposibilitatea de a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, căi ordinare de atac - apelul și recursul, rezultă din prevederile art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, care stipulează, că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia duce la pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Fazele următoare ale judecării cauzei sînt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărîrii judecătorești, inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, potrivit legii materiale și procesual-penale.

În speță, la examinarea cauzei în instanța de fond nici inculpatul, nici avocatul acestuia și nici partea vătămată nu au solicitat încetarea procesului penal în privința inculpatului în legătură cu împăcarea părților, în baza art. 109 Cod penal.

Reieșind din cele expuse, instanța a conchis că, încetarea procesului penal în privința lui Larinin Al. în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal în legătură cu împăcarea părților la etapa examinării cauzei în instanța de apel, din moment ce la etapa examinării cauzei în prima instanță o astfel de solicitare de către părți nu a fost înaintată, nu este admisibilă.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, avocatul Ciuru Ig. și inculpatul Larinin Al. au declarat recursuri ordinare.

6.1. Avocatul Ciuru Ig. solicită casarea deciziei instanței de apel și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Larinin Al. din motivul împăcării părților.

În cererea de recurs apărătorul menționează că la etapa judecării cauzei în ordine de apel, inculpatul Larinin Al. a solicitat încetarea procesului penal în privința lui, în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților. Această solicitare a fost susținută și de avocatul Ciuru Ig. și de partea vătămată Diaconu D., cu toate acestea instanța de apel a respins solicitarea părților.

La fel, recurentul specifică despre faptul că partea vătămată a depus o cerere în cadrul instanței de apel, prin care a confirmat ca i-a fost achitat integral prejudiciul material și moral și nu are careva pretenții față de inculpat, totodată, expres solicitînd încetarea procesului penal în privința inculpatului, deoarece s-a împăcat cu acesta. Însă, instanța de apel a decis că solicitarea dată nu poate fi admisă reieșind din interpretările date de Curtea Supremă de Justiție în *Recomandarea nr. 56 „Cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și art.276 Cod de procedură penală în cazurile împăcării părților” potrivit căroră, prin reglementarea în art. 109 Cod penal a*

momentului pînă cînd poate avea loc împăcarea părților, se consideră că legiuitorul a avut în vedere că momentul final este atunci cînd cauza se judecă de către instanța de fond, cînd completul s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective. Prin urmare, pînă la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de alin.(l) art. 109 Cod penal, cu excepția celor prevăzute de alin.(1) al art.276 Cod de procedură penală.

Imposibilitatea de a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, căi ordinare de atac - apelul și recursul, rezultă din prevederile art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, care stipulează că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, recurentul consideră că instanța de apel a pus la baza deciziei sale *Recomandarea nr.56 a Curții Supreme de Justiție* și nu prevederile exprese ale art. 109 alin. (2) Cod penal. Interpretarea precum că sintagma „*retragerea completului de judecată pentru deliberare se referă doar la judecarea cauzei în instanța de fond*” este una eronată, care nu are suport legal.

În această ordine de idei, se menționează că, atât la judecarea cauzei în fond, cât și în ordine de apel completul de judecată se retrage în deliberare, iar prevederile art. 109 alin. (2) Cod penal sunt aplicabile la ambele etape de judecare a cauzei.

Mai mult ca atât, în opinia recurentului legiuitorul a prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală ca temei de drept pentru declararea recursului intervenirea împăcării părților în cazul prevăzut de lege. Respectiv, dacă împăcarea este posibilă doar în cadrul primei instanțe (potrivit deciziei instanței de apel), atunci nu este clar care a fost logica legiuitorului de a introduce în calitate de temei pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală.

În acest fel, instanța de apel la adoptarea deciziei nu s-a condus de prevederile exprese ale legislației în vigoare, ci de recomandarea Curții Supreme de Justiție, care are statut de recomandare și nu este obligatorie pentru instanțele de judecată. Or, în cazul de față prevederile Codului penal și Codului de procedură penală prevalează asupra Recomandării date.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală.

6.2. Inculpatul solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, cu aplicarea față de dînsul a unei pedepse neprivative de libertate, totodată menționînd că instanța de recurs urmează să țină seama și de împăcarea părților, de la etapa judecării apelului.

Inculpatul susține că în privința sa a fost încălcat art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil, prin faptul că nu a fost admisă cererea lui de împăcare cu partea vătămată, în baza art. 109 Cod penal, depusă la etapa judecării cauzei în instanța de

apel.

De asemenea, inculpatul afirmă că i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece în prima instanță avocatul care îi reprezenta interesele a luat poziția procurorului și nu a atacat cu apel sentința. Recurentul mai susține că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că partea vătămată nu are careva pretenții față de dânsul.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursurilor declarate de partea apărării, menționând că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea urmează a fi admise, din alte motive decât cele invocate de recurenți, pentru considerentele expuse în contextul ce urmează.

Pornind de la prevederilor din art. 434 Cod de procedură penală, se relevă că, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către titularul acestuia.

Totodată, Colegiul penal consemnează că, în conformitate cu cele stipulate în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.

În drept, soluția instanței de recurs se fundamentează pe prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b), în coroborare cu art. 391 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursurile instanța este în drept să le admită, cu casarea totală a sentinței și deciziei instanței de apel și dispunerea încetării procesului penal, în cazul în care fapta comisă de inculpat constituie o contravenție.

În același sens, se face trimitere și la dispoziția art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căreia, în cazul în care fapta persoanei constituie o contravenție administrativă, instanța încetează procesul penal și, concomitent, soluționează cauza conform prevederilor Codului contravențional al Republicii Moldova.

Or, instanța de recurs a conchis asupra acestei soluții avînd la bază următoarele raționamente.

Din conținutul recursurilor ordinare declarate, se constată că recurenții critică decizia instanței de apel, deoarece instanța respectivă, în opinia lor, a interpretat eronat dispozițiile art. 109 Cod penal și nu a admis împăcarea părților la etapa judecării apelului, cu dispunerea încetării procesului penal, totodată inculpatul pledează pentru aplicarea unei sancțiuni neprivative de libertate în privința sa.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit consideră relevant de a menționa că, nu poate ralia la poziția părții apărării expuse supra, dat fiind că consideră corectă

soluția instanței de apel de a respinge alegațiile inculpatului privind dispunerea încetării procesului penal în baza art. 109 Cod penal, la etapa judecării apelului, iar în desfășurarea acestei conchideri se specifică faptul că, prevederile art. 109 Cod penal, după cum justificat a remarcat și instanța de apel, sunt pasibile aplicării doar la etapa judecării cauzei de către prima instanță, pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare. Acest înțeles al legii rezultă nu doar din interpretările date în Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 56 din 04.11.2013, după cum afirmă avocatul Ciuru Ig., dar și din construcția și plasamentul procedurilor ce le parcurge o cauză penală deferită judecării, stipulate în legea procesual-penală.

Prin urmare, în contextul prezentei cauze se menționează că, argumentele părților în partea aplicării art. 109 Cod penal, la etapa judecării atît apelului, cît și a recursului, sunt vădit nefondate, avînd în vedere cele consemnate supra.

În continuare, Colegiul penal lărgit enunță că, instanțele ierarhic inferioare, verificînd cele imputate lui Larinin Al. prin rechizitoriu, corect au conchis asupra condamnării acestuia în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, însă avînd în vedere modificările legislative efectuate în Codul contravențional prin Legea nr. 208 din 17.11.2016, care au intrat în vigoare la 16.03.2017, fapta comisă de inculpat deja constituie o contravenție administrativă, iar în temeiul art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care fapta persoanei constituie o contravenție administrativă, instanța încetează procesul penal și, concomitent, soluționează cauza conform prevederilor Codului contravențional al Republicii Moldova.

Așadar, avînd în vedere cele consemnate supra, Colegiul penal lărgit consideră că recursurile declarate de inculpat și avocatul acestuia urmează a fi admise, din alte motive decît cele formulate de recurenți în cererile lor, cu încetarea procesului penal în privința lui Larinin Al., pe motiv că fapta comisă de acesta constituie contravenția prevăzută de art. 105 Cod contravențional.

Totodată, Colegiul penal lărgit constată că incident speței date este temeiul de casare stipulat de legislator în art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului atunci cînd a intervenit o lege penală mai favorabilă aplicabilă condamnatului. La caz, se reține că legea mai favorabilă aplicabilă inculpatului a intervenit la momentul intrării în vigoare a modificărilor din Codul contravențional, adică la data de 16.03.2017.

Astfel, reieșind din învinuirea înaintată lui Larinin Al. și fapta constatată de către instanțele de fond, infracțiunea de furt a fost comisă de către inculpat la data de 30 aprilie 2016, iar prejudiciul cauzat de acesta a fost estimat la suma de 1000 lei, care ulterior a fost recuperat de către inculpat.

Potrivit dispoziției art. 18 Cod contravențional se consideră proporții mici valoarea bunurilor sustrate, dobîndite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală sau valoarea pagubei pricinuite care, la momentul săvîrșirii contravenției, nu depășește 20% din

cuantumul salariului mediu lunar pe economie prognozat, aprobat de Guvern pentru anul în curs la data săvârșirii faptei.

Prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 879 din 23.12.2015, s-a aprobat cuantumul salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2016, în mărime de 5050 lei.

Respectiv, la momentul săvârșirii infracțiunii de furt de către Larinin Al., adică la data de 30.04.2016, 20% din cuantumul salariului mediu lunar pe economie prognozat pentru anul 2016, constituia suma de 1010 lei, adică proporții mici.

În acest punct de analiză trebuie nuanțat că, la momentul săvârșirii faptei infracționale, mărimea prejudiciului cauzat prin infracțiunea specificată la art. 186 alin. (1) Cod penal trebuie să depășească suma de 1010 lei, pentru a putea fi reținută în sarcina inculpatului condamnarea în baza acestui articol, în caz contrar, în privința făptuitorului urmează a fi aplicată răspunderea în baza art. 105 Cod contravențional.

În atare circumstanțe, avînd în vedere că valoarea bunului sustras pe ascuns de către Larinin Al. este de 1000 lei și conducîndu-ne de prevederile art. 10 alin. (1) Cod penal, potrivit cărora legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, la caz, urmează a se dispune încetarea procesului penal în privința lui Larinin Al., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta comisă de acesta constituie contravenția prevăzută de art. 105 Cod contravențional.

Colegiul penal lărgit reiterează că valoarea bunului sustras pe ascuns de către inculpat nu atinge pragul ilicitului penal și din atare considerente, este necesar de a reîncadra juridic fapta reținută în sarcina lui Larinin Al. din prevederile art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal în cele ale art. 105 Cod contravențional.

Totodată, în cauza deferită judecătii, avînd în vedere că instanța de recurs a statuat asupra încadrării juridice a acțiunilor comise de Larinin Al. în baza art. 105 Cod contravențional, pînă la survenirea modificărilor intrate în vigoare la 16.03.2017, ca furt, *adică sustragerea în proporții mici din avutul proprietarului prin furt, care se sancționează cu amendă de la 50 la 100 de unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 40 la 60 de ore, sau cu arest contravențional pînă la 15 zile*, urmează a fi aplicate și prevederile art. 30 Codul contravențional, la fel pînă la survenirea modificărilor intrate în vigoare la 16.03.2017, care stipula că termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de 3 luni, iar acesta curge de la data săvârșirii contravenției.

Din materialele cauzei se constată că fapta pentru care Larinin Al. a fost deferit judecătii a fost comisă de acesta la data de 30 aprilie 2016, astfel din momentul săvârșirii contravenției a expirat termenul de tragere la răspundere contravențională indicat supra.

Pe cale de consecință, în speța dată se constată circumstanța prevăzută de art. 30 Cod contravențional, care condiționează tragerea la răspundere a contravenientului, respectiv Larinin Al. urmează a fi liberat de răspunderea contravențională, în legătură cu expirarea termenului de prescripție, totodată Larinin Al. urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau acesta nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b), art. 391 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursurile ordinare declarate de inculpatul Larinin Alexandru și avocatul acestuia Ciuru Igor, casează total sentința Judecătoriei Fălești din 22 septembrie 2016 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 decembrie 2016 și pronunță o nouă hotărâre prin care:

Se încetează procesul penal în baza art. 332 alin. (2) Cod de procedură penală în cauza privind învinuirea lui **Larinin Alexandru Oleg** în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta comisă constituie contravenția prevăzută de art. 105 Cod contravențional.

Larinin Alexandru Oleg se liberează de răspundere contravențională conform art. 30 Cod contravențional, în legătură cu expirarea termenului prescripției răspunderii contravenționale.

Larinin Alexandru Oleg urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau acesta nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 mai 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

ALERGUȘ Constantin

TOMA Nadejda